

VERONIKA FIEDLEROVÁ

STENY
ZÁHROBÍ

2024

WORLDWIDE
GOLDEN DOG

STENY ZÁHROBÍ

Text © Veronika Fiedlerová, 2024

Ilustrace (obálka i vnitřní) © Diego Quiñones, 2024

Korektury: Nelly Černohorská

Sazba a grafická úprava: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog
v roce 2024

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88635-73-4 (PDF)

ISBN 978-80-88635-74-1 (ePub)

ISBN 978-80-88635-75-8 (MOBI)

Věnováno Martinu Štefkovi

Podsvětí

Démonové zhouby a smrti. Obludy.

*Před samým do Orku vchodem a před prvním podsvětí
jícnem*

sídlo si zvolil Smutek a s ním zlé Svědomí mstící,

bledé, tam Nemoci jsou, též Stáří zármutku plné,

Bázeň a ohyzdná Nouze a Hlad, jenž ke zlému radí.

Sídlí tam Trýzeň a Smrt, dvě postavy na pohled strašné,

Spánek, příbuzný smrti, a zločinné Rozkoše smyslů.

V čele pak, na samém prahu, je příšera vražedné Války,

železné Eumenid síně a Nesvornost šílené mysli,

v jejichžto hadích vlasech je vpleten krvavý vínek.

Vprostřed prostírá v šíř jak ramena staleté větve

ohromný stinný jilm, kde bydlí přeludní Snové,

v davech, jak mluví se o tom, a drží se pod jeho listím.

Publius Vergilius Maro: Aeneis

INTRO

Tuhle celu znal. Navštívil ji už několikrát. Možná ne tuhle, ale podobnou. Všechny cely v moravskobrodské vazební věznici vypadaly stejně. Studené zdi pokryté zeleným komunistickým nátěrem, jehož jedinou výhodou bylo, že když na ně někdo omylem upadl, dobře se z nich smývala krev. Ze zdí sálala nuda, tíseň a beznaděj stovek, možná tisíců cizích lidí, kteří tu čekali před ním. Chvěly se. Rozpínaly. Zavalovaly ho. Nikdy neměl rád uzavřené prostory a cokoli, co zavánělo režimem, drilem a omezením osobní svobody. Stejně jako neměl rád léčebny, nemocnice, vězení rovněž, pocho-pitelně. Jídlo tu chutnalo jako... vlastně nechutnalo nijak. Kdyby se pokusil jíst plenkový dort, co dostali k narození malého, byl by to stejný gurmánský zážitek. Při představě, že se živí plínami dalších třeba dvacet třicet let, ho jímala hrůza.

Sice mu řekli, aby se posadil, ale neudělal to. Stál uprostřed cely a netušil, co dál, v hlavě ticho a prázdno. Nezvyk po letech, kdy mu v mozku hučelo tolik hlasů. Promnul si oči. Co má dělat? Smát se? Vztekát? Jaká je vlastně správná reakce? Mohl by lusknutím prstů vyřešit problém tak, jak řešil vždycky všechno – projít zdi a zmizet. Neřešit následky. Jenže to by znamenalo přiznání. Přiznání ke zločinu, který nespáchal, přiznání ke schopnostem, které celý život tají. Přiznání k tomu,

kdo doopravdy je. Zbabělec, který své problémy řeší útekem? Ne. To rozhodně není. A hlavně už nějakou dobu není zodpovědný jenom sám za sebe.

Právě teď když se konečně všechno uklidnilo, se mu takové řešení zatraceně nehodilo. Ukolébal ho prchavý pocit stability, kdy provazochodec marně chytá balanc těsně předtím, než se zřítí do propasti. Když se nad člověkem kymácí kyvadlo, které sám rozhoupal, nejde nic udělat. Musí počkat, jestli mu přesekne pouta, nebo utne hlavu.

Vzdychl. Býval na své astrální společníky protivný a teď to má – oba se na něj vykašlali a on si nemá s kým povídat. Je sám ve své hlavě a musí čekat, co se stane. Aspoň zatím. Z duše nenáviděl čekání.

„Hej, hošku!“ ozvalo se mu odněkud z prostoru pod hrudníkem. Na spodní palandě seděl malý, obtloustlý mužík s kulatým obličejem a úlisným úsměvem. Vyzývavě si přehodil nohu přes nohu a vzhledem k jeho tělesné konstituci to gesto vzbudilo v Benediktovi zvláště silnou vlnu odporu. Chlapík sice vypadal směšně, ale Benedikt tyhle existence znal z ulice a vytušil, že i malá krysa dokáže nepříjemně kousnout. Škaredě se na trpaslíka podíval a pak nečekaně rychle přiblížil svůj obličej k jeho.

„Ještě jednou na mě promluv a bude to to poslední, co uděláš,“ zašeptal. Benediktovy šedé oči v ostrém světle zářivky zčernaly. Spoluvězeň sebou trhl a scvrkl se na palandě na pouhou špinavou hromadu šatstva.

Benedikt stiskl čelisti a zakřupal klouby na rukou.

Dal by si kafe. Bože, jak moc by si dal kafe!

Hradisko, léto 1914

Vracel se každý rok. I to léto po tom, co v Anniných lázních potkal Žofii Winkel. Často vzpomínal na okamžik, kdy pochopila, že se nejedná o romantické dostaveníčko. Na ten moment, kdy pochopila, že zemře. Měl její oči zaryté hluboko v mozku a litoval, že jí neprozradil víc. Že jí nevysvětlil, jaké s ní má úmysly. A že s velkou pravděpodobností nikdy nedostane příležitost svůj čin obhájit. Hradisko si ji vzalo a už mu ji nevrátilo. Tenhle kraj se před ním rozevíral jako pekelná tlama.

Přivedl ho zpět pocit viny, nějaká zpropadená nostalgie nebo magie toho místa? Pud, který znovu a znovu obnovoval prastarou kletbu? Nevěděl. Připadal si jako zvíře hnané migračními cykly. Touhou vidět svět a mít se kam vrátit. Hradisko se stalo domovem. Po staletí a navždy.

Měl žízeň, ale z pramene, na jehož temnou hladinu právě hleděl, se napít nechtěl. Jestli Žofie tlí někde na dně, věděl, jak by taková voda chutnala. Smrtí. Neztrácel však naději. Někde v něm slabě zářila jiskra. Třeba jednou... Pokud ne, ponese svůj hřích, přijme trest a jako zbloudilá duše ji bude pořád navštěvovat. Pokaždé se stůj co stůj vrátí i ten poslední týden dovolené předtím, než odjede na manévry. Pak to

zase začne. Krev, vnitřnosti, rozkazy, nářek umírajících, slzy chlapců, co sotva odrostli z dětských kalhot. Řezničina, v níž se vyznal po celá staletí. Nechápal, jak se na ni někteří lidé mohou dokonce těšit. Bláhovci. On se netěšil, ale věděl, že bude bojovat, aby přijal pokání, kterým se sám trestal.

Vstal, sevřel pevněji špacírku a zamířil ke kapli svaté Markéty, jejíž fasáda zářila bělostí vprostřed nízkého remízku. I na tohle místo měl vzpomínku, avšak o něco méně živou. Uběhlo kolik? Přes třicet let od doby, co ji starý hrabě nechal postavit. Na památku zázraku, který se tu tehdy odehrál.

Zázraku. Artur se chtě nechtě musel usmát. Zázrak se přece děje boží vůlí. Co se tu stalo, mělo daleko blíž k působení pekelných sil. I on to tak bral. Bůh přece nechce, aby se umírající lidé vraceli. Ty dobré přivítá s otevřenou náručí na nebesích, když nastane jejich čas. Přání, které starý hrabě vyřkl, rozhodně nesplnil ten dobrý staříček na obláčku někde vysoko nad nimi. Kdepak.

„Netvrď, že provozuješ venkovský turismus, Arture!“ uslyšel hlas nynějšího hraběte Kozlovského.

Artur zvedl hlavu. Muž před ním měl na sobě dobře padnoucí jezdecký oblek a v ruce bičík. Vypadal stále jako tehdy, něžně a nevinně. Jako ten mladík z příběhu o Dorianu Grayovi. Měl rovněž světlé vlasy, trochu orlí nos po otci a mírně zduřelý spodní ret po matce. Jenže Artur na rozdíl od ostatních dobře věděl, že Quido Leopold Sextus hrabě Kozlovsky-Rauschgold neschovává žádný ukrytý obraz, který by stárl za něj. Jako ho ostatně neschovával ani sám Artur.

Krátce se bratrsky objali. Z dálky to vypadalo jako náhodné setkání, ovšem Schneider svůj příjezd již dříve hraběti oznámil v dopise. Sešli se, popili víno,

poklábosili. Artur Quidovi vyčínil za nerozvážené chování, jelikož se stále zdržuje na rodových statcích a nedbá na to, že lidé v podzámčí začínají vést řeči. Artur ze zkušeností věděl, že po uplynutí určitého počtu let je bez ohledu na dosavadní vazby dobré balit kufry a stěhovat se jinam. Dřív než lid přestane *vést řeči* a přejde přímo do fáze *bereme do ruky vidle a pochodně*. I to už v životě zažil a příteli takovou situaci nepřál.

„Chodíš se sem snad modlit? Do tebe bych to neřekl,“ pousmál se Quido při pohledu na kapličku.

„Jen vzpomínat. Jak se ti daří?“

„Mně skvěle. A co tobě? Ta uniforma ti sluší, pane nadporučíku!“

„V poli se stejně zasviní,“ odvětil Artur, ale naučným pohybem si urovnal lem saka.

„Ale jdi, válka prý nepotrvá déle než dva tři měsíce. Než vypukne mobilizace, užiješ si dnes se mnou a s přáteli příjemnou zábavu. Zase jsi přijel do lázní lovit husičky? Obávám se, že letos je to tam samá stará primadona. Nedávno jsem se kolem projížděl a viděl jsem ten výkvět.“

Procházel lesem v družném hovoru. Většinu tlachání obstaral Quido. Vyprávěl o své cestě do severní Afriky s obchodníkem Otto Hartfeldem, o trofejích, které tam ulovil a nechal si je dovézt na svůj zámeček v Odřavách. Artur se nepovažoval za příliš výřečného. Hodilo se mu to právě v situacích, kdy konverzoval se ženami, které obdivovaly jeho schopnost naslouchat. A když to šlo dobře, obdivovaly i jiné Arturovy přednosti, o tom se s Quidem rozhodně nehádal.

„Viděl jsi tu krásnou hájenku, kterou jsem nechal opravit? Uprostřed nádherného mladého lesa, dokonalé soukromí. Je tam již připraveno lehké občerstvení. Za soumraku začne hon.“

„Teď v létě? A za soumraku?“ podivil se Artur.

„Není to hon v tradičním slova smyslu. Půjde o něco výjimečného. Přidej do kroku, příteli. Zábava brzy začne.“

Hájovna voněla čerstvou smolou a nátěry. Nebe se začalo zatahovat, ale ve vlněné uniformě Artur necítil chlad. Z masivního dubového stolu, prohýbajícího se jídlem, ubíral mastnýma rukama růžolíci pupkáč, kterého hrabě představil jako Otto Hartfelda, cestovatele a sběratele exotických předmětů. Další dva pánové se jmenovali Imrich Coen a Theodor Gross a podle všeho se jednalo o muže, kteří se na jednom z Quidových zámků zabývali moderním spiritismem. Už o nich slyšel, v lázních i ve vesnici. Lidé si povídali divné věci a pokaždé, když zaslechl útržek rozhovoru, který se těch mužů týkal, všímal si i kradmých, bojácných pohledů obyvatel Kozlovského panství.

Coen měl ebenové vlasy a nos jako skobu. Grossovy kadeře měly barvu mědi a zvláštní olivově zelené oči připomínaly kočku. Ani jeden nepůsobil sympaticky, protože jim evidentně nebylo po chuti, že Quido přivedl někoho nového, a svou antipatii vůči Arturovi se nesnažili nijak zastírat. Jako by hned poznali, že on je taky nemá rád. Přežil mnoho staletí proto, že se dokázal přizpůsobit. Nenechal se semlít světem okolo, ale proplouval, učil se nové věci a hodně cestoval. Měl však pocit, že některé změny, které se na světě dějí, nepovedou k dobrému. Zažil dobu, kdy by tihle dva skončili na hranici nebo zlámaní v kole, a část duše mu šeptala, že zacházet s nimi takhle je v naprostém pořádku. I když oba pány samozřejmě neznal a rozum ho upomínal, že zatím neprojevíli nic, čím by si takové uvažování vysloužili.

Až posléze si všiml, že v rohu sedí ještě jeden muž. Artur se v lidech vyznal. Pod rukama mu prošly tisíce rekrutů a většinou se v nich nemýlil – v jejich povaze, schopnostech a míře odhodlání. Správně odhadl, kdo vezme nohy na ramena ještě před začátkem bitvy, nebo naopak kdo se bude bít do posledního dechu. V kom je jiskra, která se dá vykřesat, a kdo mu pohlídá záda i za cenu vlastní kůže. A taky měl čich na lidi, kteří ho do zad bodnou. Muž, co právě vstal a opřel se o krbovou římsu, byl od prvního pohledu přesně ten poslední typ. Představili ho jako doktora Reichmanna, ale kdyby ho potkal někde na ulici, spíš by hádal, že jde o sprostého nádeníka. Košili měl rozepnutou a volně vystrčenou z kalhot jako někdo, komu na vzhledu vůbec nezáleží, kdo na sebe rychle hodil pár hadrů, aby zakryl tu nejzákladnější nahotu, ale vlastně mu nesešlo na tom, koho a jak moc pohoršuje. Stál lehce rozkročený, mírně shrbený, jako by si snad chtěl ulevit na podlahu. Odrostlé a neupravené vlasy, stejně tak vousy, mu trčely z tváře v nemytých chomáčích. Artura, který se s hladce oholenou tváří a decentním knírkem pod nosem zdál téměř jeho opakem, to vnitřně až pohoršovalo. Chápal, že se někdy muž dostane do situace, kdy dbát o zevnějšek je až to poslední, ale... jednoduše si nejbližší přátele hraběte představoval jinak. Ne jako tlupu pravěkých neandrtálců a čarodějníků.

Reichmann se otočil na Artura, trhl hlavou a rozevřel chřípí, jako by věřil. Schneider pozvedl bradu ve vojenském postoji a chvíli proti sobě stáli a měřili se. Reichmann jako první beze slova odvrátil zarudlé oči.

Quido nalil červené víno a podal Arturovi křišťálovou sklenku.

„Na Artura! Na mého přítele, který mi nedaleko odtud nejen zachránil život, ale dal mi mnohem,

mnohem více! Dal mi věčnost. Znáte ten příběh, už jsem vám ho vyprávěl nejmíň tisíckrát. Okamžik, kdy jsem byl sražen k zemi ranou z nebes, jako by mě chtěla prozřetelnost smést z povrchu zemského. Ale naštěstí se objevil můj dobrodinec a zachránil mě. Dodnes nevím, jak to vlastně udělal a jaké tajemství si hýčká, ale tímto mu znovu veřejně děkuji. Díky, nadporučíku Arture Schneiderě! Tvou štědrost ti nikdy nebudu moci splatit. Jezte, pijte a nebojte se vyjevit jakékoli přání nebo potřeby. Služebnictvo jsem poslal pryč, máme absolutní soukromí.“

Artur ochutnal uzené maso a chleba. Pil a čekal, až se zábava rozjede. Doktor Reichmann se mu líbil čím dál méně a nerad se k němu otáčel zády. Otto Hartfeld dal k dobru příběhy z odstřelu slonů a lvů v Africe, Artur nakonec krátce pohovořil o své účasti ve válce na Balkáně a rovněž potěšil pány několika krvavými historkami.

Uběhla jedna nebo dvě hodiny a Artur viděl, že na přítomné pány působí víno daleko víc než na něj. Rostlo v něm podezření, že Hartfeld si dal i opium.

„Slíbil jste slečny, Kozlovsky. Kde jsou?“ zahartusil cestovatel. „Zábava bez slečen není zábava.“

I v pohledu ostatních se objevil lesk, ne však z opia, ale z něčeho jiného. Z chtíce.

„Nebojte se, Otto, na všechno dojde. Navíc dnes mám pro vás připraveno speciální překvapení. Najezte se a napijte. Posléze se přesuneme jinam, kde nebude ta možnost,“ reagoval hrabě.

„Dovolte mi smělou otázku, Herr Schneider,“ obrátil se na důstojníka Coen. „Jaká magie stojí za vaší a Quidovou dlouhověkostí? Podrobnosti jste nám nesdělil a drahý Quido si patrně z šoku ze svých zranění vůbec nevzpomíná, jak to tehdy proběhlo. Sdělíte nám podrobnosti o rituálu, který může oživit mrtvého?“

Artur se zarazil a váhal s odpovědí. „Quido nebyl mrtvý. Vážně zraněný, to ano, ale jiskra života v něm zůstala. Nejsem čaroděj, takže vám to asi nepovím přesně. Patrně nezáleží ani tak na vůli člověka jako... na vůli těchto míst. Udělal jsem to, co jsem považoval v danou chvíli za správné. Šlo o impuls. A popravdě Quido byl první a na dlouho taky poslední, koho jsem...“ odmlčel se.

„... sebral hrobníkovi z lopaty? Je vaše moc v tomto směru nějak omezená?“ zeptal se Gross. „Mohl byste proměnit... i nás?“

„Obávám se, že to by nešlo.“

„Proč?“ otázal se Quido. „Znát takové tajemství a nepodělit se? Mohl bys na tom slušně vydělat. Nezůstal bych ti za své přátele nic dlužen. Už bys nikdy nemusel sloužit v armádě—“

„Nesloužím, protože bych musel, ale protože je to to jediné, co umím, Quido.“

„Tak řekni, v čem to je? To kouzlo?“ naléhal hrabě.

„Už jsem řekl všechno, co považuji za důležité. Umíral jsi. Udeřil do tebe blesk a já tě chtěl zachránit, protože už jsem ve svém životě viděl dost mrtvých mladíků. Víc vědět prosím nechtěj.“

„Je to ta podmínka? Musíš umírat?“

„Ano. Podle mých zkušeností ano.“

„A kdybychom byli ochotni riskovat vlastní smrt, provedl byste ten rituál?“ nepřestával Coen.

„Ne. Vždycky se to nepovede. Takže bych vám to také nedoporučoval ani zkoušet. Pánové, cítím, že nastal čas, abych se poroučel.“

„Ale no tak, přece se nebudete urážet kvůli takové malichernosti! Navíc ještě ani nepřivezli slečny,“ rýpl si Hartfeld.

„Arture, možná na tebe Theodor a Imrich moc tlačili, omlouvám se za ně.“ Quido vzal Artura kolem ramen jako dítě, které je třeba uchlácholit. „Experimenty se smrtí jsou součástí jejich profese, jsou přirozeně zvědaví. Nebudou z tebe tahat tvé tajemství, když si to nepřeješ. Věřím, že máš důvody, proč se o něj s námi nepoděliš. Nemohu ti dovolit odejít těsně před zlatým hřebem dnešního večera!“

Artur měl sto chutí to udělat, odejít a už se nevrátit. Měl by to udělat, ale možná teď Quida dlouho neuvidí a tím, co se stalo před lety a po smrti starého hraběte se nemohl zbavit pocitu jisté zodpovědnosti za Quidův život.

„Pánové, zešeřilo se. Je čas,“ oznámil hrabě a ukázal na vůz, který právě před hájovnou zabrzdil. Wartburg odvezl oba spiritisty a doktora Reichmanna. Za bezmála půl hodiny se vrátil a naložil Artura, hraběte a Otto Hartfelda.

„Doktor Reichmann si myslí, že dělám chybu, když tě přibírám do našeho spolku,“ prohodil Quido cestou.

„Spolku? Myslel jsem, že to je přátelské setkání.“

„To jistě ano,“ usmál se hrabě tajemně. „Naše setkání mají určitá pravidla a pro další část večera tě musím poprosit o zachování naprosté mlčenlivosti. Ať uvidíš cokoli, zavazují tě o tom nepromluvit.“

„Quido, co kdybys mě raději odvezl k Anniným lázním? Odtud už pohodlně dojdu na vlakové nádraží a vyrazím na cestu. Ať už máš v plánu jakoukoli věc, opravdu si nejsem jistý, zda jsem pro ni ten správný. Myslím, že má doktor Reichmann pravdu. Nehodím se mezi vás.“

„Nesouhlasím. Vzpomínáš, jak jsme si užili ve Vile Sogno?“

„To už je dávno.“

„Zas tak moc ne,“ ušklíbl se Quido Kozlovsky. „Vím o té holce, co s tebou loni odešla do lesa a nevrátila se. Na strážnici v Schusswaldu mají tvou podobiznu jako podezřelého z jejího zmizení. Divím se, že riskuješ, že tě tu letos někdo pozná.“

Artur stiskl čelisti. Nechtělo se mu Quidovi vysvětlovat, jak to s Žofií bylo doopravdy. Že jí ve skutečnosti nechtěl ublížit, i když si to o něm všichni myslí. Neměl se vracet. Letos ne.

„Před námi ale opravdu nemusíš mít tajemství, Arture. Jsme tví přátelé. Chápeme, že muž může mít nejružnější... choutky.“

Když dorazili na místo, krajinu už pokrývala temnota. Vzduch byl vlahý a z lesa se ozýval cvrček a houkání sýčka. Na obloze stříbřitě zářily pásy mléčné dráhy a jednotlivé hvězdy shlížely z nebes jako tisíce očí nechtěných svědků. Vždy si při pohledu na oblohu připadal titěrný jako zrnko prachu.

Kdo ví, proč ho znepokojilo, že řidič vůz otočil a vyrazil zpět nocí. Les kolem dokola se zdál neprostupný. Teprve po chvíli uviděl stavbu, kterou uprostřed porostu nečekal. Bílou zdí obehnaný chrám boží. Vypadal majestátně, až neskutečně okázale. Hodil by se spíš někam na hlavní náměstí než doprostřed hra-běcích lesů.

Artur následoval muže do nitra chrámu. Prostor osvětlovaly dvě petrolejové lampy. V jejich světle měl Artur pocit, že na něj svatí z obrazů shlížejí káravě a nepřejícně. Kostel jako by ho přímo varoval, ať nechodí dál. Artur měl oprávněný pocit, že ho po staletích, která bloudil světem, nechce ani nebe, ani peklo. Uvázl v očištění a oni to vědí. Quido za příchozími zavřel dveře na petlici.

„Jdi dál, až ke kapli.“

Přesunuli se do boční lodi k hrobce hraběcí rodiny. Hraběnka Kozlovská, Quidova matka, tu byla zpodobněná v bohatých, neorokokových šatech, jak si mramorovým krajkovým kapesníkem utírá slzy. U nohou jí sedělo sedm buclatých andílků s křidélky, natahovali k ní prstíky a snažili se jí obejmout sukně. V tom výjevu bylo cosi smutného a děsivého zároveň, protože žádné z dětí nemělo ve tváři radost ani bolest, neměly tam nic. Jako masky a možná to skutečně byly posmrtné odlitky sejmuté přímo z mrtvých dětských obličejů. Quido se jako jediné dítě svých rodičů dožil dospělosti, a tak jej řádně rozmazlili. Což Artur vždycky podvědomě tušil, ale podobně jako starý hrabě v duchu omlouval. I po třiceti letech od chvíle, kdy mladému hraběti zachránil život. Zhýčkané osmé dítě, které přežilo svých sedm sourozenců a které získalo dojem nadřazenosti nad ostatními lidmi. Už před pár lety Quidovi říkal, že by měl změnit identitu. Vypadal příliš mladě na to, kolik mu mělo být. Kdykoli někdo otevřel otázku věku hraběte – na muže blížícího se šedesátce stále vypadal na něco málo přes dvacet – odbyl je tím, že to je určitě léčivou vodou z pramenů kolem Anniných lázní. Výborným vzduchem, pravidelnou fyskulturou a tím, že nemá děti, a tudíž starosti. Nepřipouštěl si riziko.

Začaly se šířit báchorky. O tom, že Coen a Gross pro hraběte zabíjejí děti, aby ho černou magií udrželi věčně mladého. Artur i během krátké návštěvy již několik zaslechl. Od kočího, který ho vezl z vlakového nádraží v Schusswaldu. Dřív by se nad nimi ušklíbl, ale teď, v kapli Panenky Marie sedmibolestné, po tom, jaké vedli spiritisté řeči... Něco se tu odehraje a nebude to hezké. Netušil co a netušil proč, jelikož Quido svou nesmrtelnost ničím přikrmit nemusel,

stejně jako to nedělal Artur. Počítal se mezi proklatce, ale ne jako nemrtvé mûry nebo navrátilci z básní, kteří se živí dušemi smrtelníků. Nikdy nežil na úkor někoho jiného.

„Co se tu chystá, Quido?“ dovolil si Artur vznést otázku a instinktivně sevřel rukojeť špacírky.

„Uvidíš sám, jen pojď. Bude tě to určitě bavit tak jako nás,“ řekl hrabě a sešel do sklepení ukrytého v podlaze. Před Arturem se otevřel prostor daleko větší, než očekával. Po obvodu stály katafalky různých velikostí, Artur jich napočítal minimálně dva tucty. Některé drobné rakve nejspíš patřily Quidovým sourozencům, jiné předkům. Ve vnitřním kruhu ohraničeném na první pohled obyčejnými, starými bednami visela na lýkových provazech nahá žena. Rozpínaly se z háků zabitých ve stropě a ve stěnách. Vypadala jako moucha chycená do monstrózní pavučiny – natažené ruce i nohy, hlava klesající na hrudník. Břicho i stehna, ušpiněná krví, která z ní pomalu vytékala, měla plné strií, prsa malá a povadlá a vlasy i ochlupení v podbřišku částečně prokvetlé stříbrem. Dýchala mělce, a ačkoli měla pootevřené oči, nevypadalo to, že by příchozí vnímala. Nejspíš rovněž dostala opium.

Artur vrhal pohled střídavě na Quida a na oba nekromanty, kteří pokleklí na podlahu a do prachu začali kusem uhlí kreslit podivné obrazce. Otto Hartfeld přistoupil k ženě, bez okolků vytáhl z kalhot ztopořený penis a začal se o ni otírat. Ani se nepohnula, jako by to necítila. Stál u ní, zády ke společnosti, třásl se, nakonec hekl a ženě na nohy skapala dávka semene.

„Co to znamená?“ zamračil se Artur.

„Podle toho, co jsme od vás dnes slyšeli, vám krev ani pohled na jiné tělesné šťávy nevadí, pane nadporučíku,“ řekl Gross.

„Vy tu ženu mučíte,“ protestoval Artur.

„Koupil jsem ji ve Vile Sogno. Neměli už pro ni využití,“ pustil se Quido do vysvětlování, když viděl Arturův znechucený pohled.

„Nevěděl jsem, že v Rakousko-Uhersku se dá ve dvacátém století koupit člověk.“ Artur pevněji sevřel hlavici hole.

„Neměli jste ho sem brát,“ procedil doktor Reichmann mezi zuby a zvuk, který se mu vydral z hrdla, zněl jako zavrčení. „Všechno pokazí.“

„Ale no tak, Arture, myslel jsem, že na tohle jsi. Neříkej mi, že jsem tě špatně odhadl.“

„Na co přesně si myslíš, že jsem?“

„Na to, mít nad lidmi moc. Přece tehdy ve Vile, taky ti nevadilo ji svázat a poskytnout jí, co si zasloužila.“

„Quido, ta dívka tehdy se nechala svázat dobrovolně, byla za to placená a líbilo se jí to. Její rozhodnutí. Nikdo ji nahou nezavíral do studené hrobky, neřezal do ní ani ji neponižoval. Nebudu mučit ženu ani se na tom nijak podílet. Ať máte v plánu cokoli, se mnou nepočítej.“

Quido se přestal usmívat a tváře mu zbledly. „A tvé historky z války?“

„Nechápeš rozdíl? Ve válce bojuješ s nepřitelem, bojuješ na straně, kterou sis vybral. Ano, pácháš zlo, ale proto je to válka. Tahle žena nebyla s nikým ve válce, ženy do války nepatří!“

„Planě tlacháš. Jsi stejný jako my, snažíš se jen vylhat a svým přirozeným pudům dát jakousi bláhovou vznešenost.“

„Já se nebudu podílet na ničem, co se chystají udělat.“

„Arture, rozmysli si to. Pan doktor Reichmann nebude rád.“

„Jste banda šilenců a tvůj doktor Reichmann ať mi políbí prdel!“

„Věřil jsem, že ty pochopíš. Arture, ach Arture, uvědomuješ si, že tě nemůžu nechat jít?“

V kryptě nastalo ticho. Muži na sebe hleděli.

„Tak to vypadá jako patová situace. Protože já odejít chci. A ona, pokud ještě dýchá, půjde se mnou.“

Doktor Reichmann vypadal, že se na důstojníka brzy vrhne. Před Arturem stálo pět mužů, sice zdánlivě neozbrojených, ale v případě spiritistů se to mohlo velice rychle změnit. Quidovi Artur ublížit nechtěl, ale tu ženu, ať už se stane cokoli, tam těm šilencům napospas nenechá. Pomalu si přehodil hůl z pravé ruky do levé a zpět. „Co kdybyste ji odvázali?“

„Tu kurvku nikdo odvazovat nebude! Těším se na ni celý večer!“ zakvičel Hartfeld a Reichmann se přiblížil do středu hrobky.

„Nikdo nemůže říct, že jsem se nezkusil dohodnout po dobrém,“ pokrčil rameny Artur a tasil kord ukrytý v holi.

Čekal, že doktor zaútočí. Reichmann jediným trhnutím svlékl vršek svého oděvu a zkroutil se v bolestech. Hrudník se mu zvětšil, zmohutněl a tvář se začala měnit. Artur viděl mnohé. Kdysi i jednotku tvořenou nemrtvými, rozkládajícími se těly, která páchla vápnem, zaschlou krví a sračkami, ale podivil se, že i po téměř třech stoletích jsou stále věci, které mu dokáží obrátit žaludek naruby.

Reichmannův obličej se protáhl, zdeformoval a pokryl něčím, co vypadalo jako chlupy nebo spíš jako vlákna temnoty, něco, co se daleko víc podobalo světu mrtvých než skutečnému zvířeti. Příšera, která bývala Reichmannem, si však Artura nevšímala. S nepřírozonou rychlostí se vrhla směrem k nahé obětině. Zabořila drápy do růžového masa a rozpárala ji od krku přes hrudník jako prase na porážce. Vzduchem zavanul

zápach horkých vnitřností. Zuby zahryzl do oběti a pustil se do požírání.

Artur přiskočil ke zrudě zezadu a ťal do ní kordem. Hřbet se zachvěl, ale obluda dál pokračovala v krmení. Artur se pokusil ďábla bodnout. Ten si ho nevšiml, jako by byl dotěrná moucha poletující kolem. Coen a Gross výjev nezúčastněně pozorovali jako špatně režírované divadelní představení.

Quido i Hartfeld zmizeli Arturovi z očí. Konečně získal pozornost šelmy, která padla na všechny čtyři, zanechala čtvrcení mrtvoly a obrátila se k fextovi. Tlapy s ohromnými drápy se na něj vrhly a plnou vahou těla přistály Arturovi na hrudníku. Ztratil rovnováhu a sklouzl na zakrvácenou podlahu, levou rukou držel ďábla pod krkem a snažil se, aby mu ostré, žluté zuby neprorvaly hrdlo. V pravačce sice stále držel kord, ale nedokázal se pořádně rozmáchnout a při pokusu bodnout zvíře z boku zbraň neškodně sjela po chlupech.

Lykantropova síla byla obrovská. Artur uslyšel praskání vlastních žeber. Znovu chytil rukojeť zbraně a pokusil se vrazit ostří nestvůře do ucha. Nevyšlo to. Vlkodlak sice trhl hlavou a svalil se k zemi, ale nemohl za to Artur, nýbrž zbraň, která z těsné blízkosti vystřelila. Arturovi pískalo v uchu a mátožně se postavil. Otto Hartfeld stál nedaleko a tvářil se spokojeně.

„Když už se to tak posralo, aspoň nějaká trofej,“ zamručel a převalil v ústech doutník.

Zvíře se vzpamatovalo z mrákot, otřásl se a postavilo se na všechny čtyři. Artur toho využil k poslední, finální ráně, která čistě oddělila hlavu od trupu. Ještě v letu se začalo tělo šelmy měnit a získávat zpět lidské rysy, až dopadlo do tratoliště krve vedle zbytků ženy.

„Mohli jste se porvat venku a neničit nám rituál,“ utrousil Gross.

Artur se postavil a zavrával. Kvůli polámaným žebrům se nemohl pořádně nadechnout, natož něco smysluplného říct.

Quido stál nad tím vším a tvářil se znechuceně jako chlapec, jemuž učitel zakázal mlátit klackem do plotu a ten klacek mu zlomil. „Odejdi,“ zasyčel. „A už se nevracej. Dlužil jsem ti jeden život. Příště nechám Ottu, aby ulovil tebe.“

„Neboj se. Žádné příště nebude,“ řekl Artur, plivl na mrtvého Reichmanna krvavou slinu a při odchodu vrazil do Quida ramenem.

I

Ze sutin se při každém kopnutí zvedl oblak dusivého prachu. Občas se ozvalo zaskřípání, jako by trosky domu trpěly břichomluvou a nadýmáním. Odklizení trvalo už téměř rok a čtvrt. Tedy odklizení samotné nikoli, nicméně administrativní úkony v památkově chráněné oblasti ano. V první fázi se zabezpečovala statika sousedních domů pro Moravský Brod typickým způsobem: několik měsíců se nedělo nic. Povolení se přehazovala od plynařů ke statikům a památkářům zpět na plynaře. Odborníci přicházeli a odcházeli, vrtěli hlavami a dumali, jak nejlépe sanovat nejen zbytky zřícené budovy, ale i okolní domy. Až po opravě a zajištění okolních budov nastoupili stavaři, a jelikož se použití těžké techniky považovalo za rizikové, museli se do práce pustit převážně ručně.

Na kraji rozvalin postávala skupinka dělníků v reflexních vestách. Vedoucí jim před chvílí nařídil, ať si pauzu na cigaretu dávají až za páskou.

„Zbytečně se tam nepoflakuje. Jste rychle zapomněli, co se stalo Čonkovi.“

Brblali, ale poslechli. Vzali neochotně lopaty a přesunuli se na chodník.

Čonka byl už druhý týden marod. Pravděpodobně se pod hromadou zbytků zdí skrývala jedna ze sklepních dutin a při neopatrném kroku ho směs prachu

a kamene začala pohlcovat jako tekutý písek. Řval, ať mu pomůžou, ale ostatní se nepřetrhli. Báli se a pozorovali, jak v sutinách mizí až po pás. Naštěstí se jeho propad zastavil. Vyhrabali ho, ale zranil si koleno. Opatrnost musela zvítězit nad machrováním.

Po pauzičce se dělníci znovu pustili do práce. Přestali počítat, kolik vleček se odvezlo. Opodál parkovala Avie, do níž ukládali věci objevené v sutinách. Každé ráno u ní postával nenápadný muž. Moderní, ale nevýrazné oblečení, střední věk, ani tlustý, ani hubený, průměrně vysoký. Oválnou tvář měl hladce oholenou, úzké rty sevřené do bezvýrazné linky, práci dělníků pozorovaly vodnaté oči. Neměli z něj dobrý pocit. Nedokázali si zvyknout, že sem chodí a dohlíží na ně. Dal se s nimi do řeči jen jednou, kdy jim zdůraznil, že veškeré předměty objevené při odklizení trosk je nutné pečlivě třídit a hlásit. I kdyby se jednalo o čajovou lžičku nebo rozbitý hrnek.

„Vy ste jako kdo, že rozkazujete?“ odvážil se jeden z pracantů. „Pamatkař, lebo co, vole?“

Muž neodpověděl, jako by dělníka ani neviděl, a obrátil se na vedoucího odklízecích prací. „Chci vidět všechno, co najdete. Nejdřív já, rozumíte? I kdybyste našli mrtvolu, než zavoláte policii, prvně ji ukážete mně, jasně?“ řekl tiše, ale důrazně. Pak ukázal pracovníkům záda. Vedoucí prací se nepatrně zachvěl. V době výbuchu v domě prý nikdo nebyl, všichni měli odjet na chalupu. Ale kdo ví. U tohohle chlapa si člověk nikdy nemohl být jistý.

„Hej, more, co to je za gadža?“ zajímal se tlouštík.

„Tenhle barák mu patřil.“

Dělník hvízdal a opřel se o lopatu. „To ho muselo nasrat. Tolik mega v luftě.“

„Koho by to nenasralo? Když něco najdete, hlase to.“

Sotva partě ukázal záda, aby se před vlezlou, vlhkou zimou schoval do dodávky, ozvalo se ze sutin: „Něco mám!“

O minutu později ruka ve žluté pracovní rukavici podávala vedoucímu hned dva zaprášené předměty.

Knihu s rozpadlou koženou vazbou.

A dýku.

* * *

Dohrál poslední tóny. Nechal oči zavřené a čekal, kdy publikum konečně pochopí, že tohle je opravdu konec. Poslední skladba byla nejzvláštnější ze všech – dlouhá a složitá, plná náročných pasáží a první, co sám napsal. Těžká. Rozhodně těžká k napsání a svým způsobem i k poslechu.

Zpola plným sálem se ozval potlesk. Sice ne tak silný, jak si představoval, ale o to upřímnější. Byl rád, že lidi přišli, přestože se tentokrát o propagaci prakticky nestaral. V poslední době skoro neměl kdy cvičit – práce mu zabrala spoustu času, a když nepracoval, snažil se učit na státnice, které po jednom nezdařeném pokusu odložil. Blížil se poslední termín, kdy to ještě mohl zkusit a... sílil otcův tlak, aby ze synáčka něco pořádného vyrostlo.

Ředitel gymnázia Horymír Potkal zastával, pro Jakuba dávno překonaný, názor, že s titulem může jít k lopatě vždycky. Což byla pravda jen napůl, protože příliš vzdělané ve skutečnosti nechtěl nikdo a nikde. Otec si představoval, že Jakub udělá kariéru na akademické půdě – proto mu vybral obor sociologie a politologie bez ohledu na to, co Jakuba bavilo. Otec si přál, aby syn s věkem vstoupil do politiky a jeho kariéra se nezastavila před ničím menším než křeslem senátora.

Jakub si tohle nepřál. Což o to, s lidmi jednat uměl, uměl je přesvědčovat, uměl se jim vloupat do mozku a podstrčit určité emoce nebo je zvýraznit. Ale akademické prostředí ho ubíjelo a chtěl mít univerzitu a všechno kolem ní co nejdřív za sebou.

„Zbláznil ses? Zahodit tolik let života? Kvůli tomu, abys dělal co? Pojišťováka? Nebo nedej bože nějakého šumaře?“ slyšel v hlavě otcův hlas a jeho vnitřní na to odpovídal: *Ano, ano, tisíckrát ano.*

Potkal starší nikdy žádné synovo vystoupení nenavštívil, neptal se, kdy a kde nějaká jsou, a Jakub mu o nich po čase přestal říkat. I kdyby přišel, dokázal by jeho výkon maximálně ztrhat. Vyčíst mu, že hraje na nevhodný nástroj („Měl sis vybrat klavír!“), nevhodný styl („Já těm moderním trendům stejně nerozumím, kdybys hrál klasiku – Bacha, Mozarta a podobné osoby – podíval by ses i do zahraničí.“); a vůbec bylo nevhodné se zabývat uměním, když je tak prchavý, a hlavně spíš peníze stojí, než vydělá.

Jakub se porozhlédl po publiku, zda v něm náhodou nesedí pohledná dívka, která by stála za nabídku kafe, zákusku a jednorázové úlevy tlaku ve slabinách. Žádnou takovou v dohledu neobjevil. Jen skupinku postarších žen, které na jeho vystoupení chodily od první chvíle – nejspíš základ jeho fandomu středního věku. Možná kdyby si z některé z nich udělal stabilnější milenkou, měl by kafe zadarmo on.

Anebo by měl začít pracovat na pořádném vztahu, jak mu kladla na srdce máma. Jenže vztahy znamenají ústupky a on už měl ústupků plné zuby.

Ustupoval šéfovi v práci. I když pravda byla, že ten se choval celkem rozumně a spoustu věcí chápal, jenže pořád to byl šéf, kdo rozhodoval.

Ustupoval rodičům a jejich nesmyslům.

Ustupoval požadavkům univerzitního prostředí. Někde uvnitř něj to bublalo, klokotalo a vřelo a hrozilo výbuchem. Neměl rád, když věci trvaly, potřeboval je řešit, ale zároveň věděl, že jeho hlavní problém se jen tak nevyřeší. Že musí počkat. A čekání bylo nejhorší.

Schoval nástroj do pouzdra, a jakmile sklidil většinu svých propriet, věnoval sálu poslední pohled a uviděl muže, který se na rozdíl od ostatních nechystal odejít. Seděl v první řadě a pomalu tleskal ještě chvíli potom, co už se většina návštěvníků zvedla a vytratila k baru.

Neznámý vstal a přešel k hudebníkovi. Jakub se ho snažil zařadit. Většinu pravidelných návštěvníků si pamatoval. Tenhle vypadal tak nějak... univerzálně. Jako klon, v případě potřeby použitelný do jakéhokoli úřadu, podniku nebo politické strany. Ústa sevřená do tenké linky a obličej o něco kulatější, než by se dalo považovat za atraktivní. Přes košili oblékl šedou pletenou vestu, která mu přidávala roky, ale mohlo mu být něco přes čtyřicet.

„Zajímavá improvizace. O vás jistě svět hudby ještě uslyší.“

„Díky,“ kývl Jakub. Obyčejně by se dal s fanouškem do řeči a nechal se chválit a bobtnat své ego, ale i když nikam nespíchal, s tímhle chlapem chuť vést rozhovor z nějakého důvodu neměl.

„Člověk by řekl, že jste se málo zviditelnil. Určitě by přišlo víc lidí.“

„Jo, ale zase tohle je komorní klub a já zatím nechci hledat jiný prostory. Nemám teď moc času řešit sebestpropagaci.“

„Času a peněz?“ Muž stál před Jakubem bez výraznější mimiky a Jakub se pořád nechytal, kam tím vším vlastně míří.

„Jo, peněz taky. Když chcete vydělat, musíte napřed investovat, to je základní ekonomická poučka. Jenže já momentálně nemám kdy shánět extra prachy, v práci jsem dost vytížen, do toho ještě řeším školu a–“

„Copak zaměstnavatel vás neplatí dost?“

Jakub zaváhal s odpovědí. TGIC platila výborně, o tom žádná. Na to, že tam začínal v podstatě s nulovými zkušenostmi, měl poměrně hodně volnosti a plat velmi slušný. Jenže na řešení jeho základního problému to – zatím – nestačilo. Na řešení jeho problému nestačily ani jeho zázračné přesvědčovací schopnosti. Ne že by to nezkoušel. Zkoušel a vnitřně se za to styděl, protože kdyby na podobnou věc přišel Klausner, patrně by ho nezaměstnal, nebo by ho vyrazil. Kladl velký důraz na fakt, že TGIC si zakládá na svém renomé, a použití schopností k porušování zákona by ho poškodilo. A sahat lidem do mozků proto, aby smazali následky jeho neuvážených činů, bylo víc než porušení zákona. Možná Jakub neměl tu práci vyloženě rád, ale rád do ní chodil; minimálně každý den, kdy mohl okukovat Violu, byl dobrý den.

„Vy máte dluhy, pane Potkale, a ne zrovna malé, že?“

Nebyla to otázka, spíš konstatování. Na část dluhu Jakubovi před časem přispěla máma, ale dostala co proto, když to otec zjistil, a tak se už Jakub o další akce v rámci rodiny nepokoušel. Horymír Potkal byl neoblomný jako skála a přesvědčit jej bylo i pro Jakuba fakticky nemožné. Od doby, kdy se začal pohybovat v těch sračkách kolem Klausnera, věcech kolem záhrobí, démonů a vražd, v něm sílilo čím dál větší podezření, že i jeho vlastní otec je nějaký druh démona, nebo aspoň velice šikovného manipulátora. Jako syn mu nešlape na paty ani zdaleka. Vedle otce si připadal nedůležitý, malý a směšný.

Jakub nic neřekl. Přehodil si přes rameno pouzdro se saxíkem, z kapsy kalhot vytáhl žvýkačku a vložil si ji do pusy. „Nezlobte se, pospíchám,“ usmál se široce, jako by poslední větu ani neslyšel a otočil se k odchodu. Jeden z triků, které na lidi často používal. Tvářil se, že neřekli nic dostatečně důležitého, aby to stálo za okomentování. Ovšem tenhle chlapík se tím rozhodit nenechal.

„Co kdybych vaše finanční problémy vyřešil jednou provždy?“ promluvil muž k mladíkovým zádům.

Jakub se zastavil. Zíral na ocelový sloup, podpírající horní patro klubu, a přestal žvýkat.

„A možná... možná bych dokázal i vaše minusy přetavit v plusy.“

„To zní jako nabídka, která se neodmítá,“ připustil Jakub a culík zrzavých vlasů změnil směr ke sloupu.

„Rozhodně o takovou nabídku jde. Nabídka, kterou člověk dostane jedinkrát za život,“ dodal státní zástupce Grygárek a do dosud klidného, administrativního tónu proniklo něco, co tam ve skutečnosti bylo celou dobu. Temnota výhrůžky.

II

Zaparkoval v podzemních garážích a vyběhl po schodech nahoru. Dřív často chodíval do práce pěšky a nebyl rád, že ten zvyk opustil. Musel. Jednak to měl do práce teď mnohem dál a jednak by čas, který by na cestě strávil, stejně bral jinde. Aspoň schody přinášely nějaký pohyb. Snažil se nebýt tak shnilý, aby se vozil výtahem.

Zařekl se, že si na jaře koupí kolo. Až se oteplí, začne jezdit do práce cyklostezkou podél řeky. I po roce, co byl Rudy pryč, pořád očekával nějakou uštěpačnou démonovu poznámku a připadalo mu trochu nepatřičné, že žádná nepřišla. Nemohla. Ester byla pryč. Rudy byl pryč. Benedikt měl v hlavě jenom sám sebe. Neuvěřitelné. Nezvyklé. Prázdné. Ale zároveň osvobozující.

Jen – já – sám. A i po víc než roce stále... divné.

Na schodiště přes sklo pražilo ostré jarní slunce. Vypadalo to, jak venku není krásně, ale ve skutečnosti vál nepřijemný, ledový vítr, který z krajiny vysával veškerou vlhkost, a pokud zrovna nefoukalo, vládlo podivné ticho. Jako by někdo svět i přírodu zastavil, zarazil čas a umístil prostor do jiné reality, kde jaro vůbec nemělo přijít. Nebo ne takové, jak ho lidé znají.

Vešel do kanceláří TGIC a zavolal „Dobré ráno!“ do prostoru. Viola měla na recepci puštěné rádio. Uslyšela cinknutí zvonku, vykoukla z kuchyňky a věnovala mu

úsměv. Benedikt jí ho oplatil. Postupně, velmi pomalu, začal chápat, že právě takhle série pohybu mimických svalů dokáže skoro totéž, co přesvědčovací schopnosti Jakuba Potkala. Benedikt trénoval poctivě se synkem. Foukal mu na břicho při přebalování nebo předstíral, že mu chce sníst tu jeho malou nožku a chlapeček se tomu smál zvonivě a jasně. Benedikt měl při tom poprvé v životě pocit, že je skutečně naživu. Nikdy předtím mu vlastně nedocházelo, jak celá magie úsměvu funguje. Pověsil na věšák kabát, který do té doby držel přes rameno, a zapnul počítač. Než se systémem aktualizoval, protáhl se na židli.

„Dáte si kafe?“ ozvala se kolegyně. Už když slečnu Nikodýmovou přijímal, zdůrazňoval, že nepotřebuje vařičku kávy. Že to je jedna z věcí, které obstojně zvládá sám, ale když mu ranní drogu nabídla, neodmítl.

„Díky, moc rád. Jakub už dorazil?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Viola, když pokládala vonící šálek na stůl.

„V devět máme poradu,“ připomněl Benedikt.

„Však ho znáte, přijde za pět minut devět a bude se tvářit, že tu je hodinu.“

Ředitel moravskobrodské pobočky TGIC se ušklíbl a prokřupl si prsty. „Dobrá. Tak než dorazí naše saxofonová hvězda, podíváme se spolu na diář. Mám tam tento týden něco důležitého?“

„Zítra nezapomeňte na tu Prahu. Lístek jsem vám koupila už minulý týden.“

„Ježíši! Ta Praha. No jo. Díky, že jste mi ji připomněla, já ji úplně vytěsnil.“ Benedikt si prohrábl vlasy a napil se horké kávy.

Praha.

Ze služebních cest do Prahy míval nepříjemný pocit. Moravský Brod znal, město dobře reagovalo

na jeho pokyny a snažilo se vyslyšet jeho přání jako cvičený pes. Po mnoha letech stěhování se Brod stal jeho domovem. Praha byla jiná. Až moc velká, hlučná, kosmopolitní, divoká. Dýchala hlasitěji a minulost z ní prýštila mohutněji. Pak tu byl samotný fakt, že opouští rodinu, byť na krátkou dobu. Viola mu sice zajistila ubytování v hotelu na Karlíně, přesto tajně doufal, že ho nakonec nevyužije a stihne poslední vlak.

Po narození syna se něco stalo. Něco, co by nikdy nečekal. Jako by zakotvil. Měl pocit, že každým dnem, kdy své dítě nevidí a nemůže si ho pochovat v náručí, přichází o něco podstatného. Nestačil ani přehazovat kalendář a z novorozence se stal kojeneček. Ještě bolestněji si uvědomoval, že čas je neúprosný a letí jako splašený, ale teď poprvé si dokázal těch vteřin opravdu vážit. Sledoval Zuzanu, jak spí na gauči v obýváku, dítě přitulené k hrudi, a nejraději by tu chvíli zadržel, aby trvala navždy. Když malého držel, poprvé po mnoha letech se cítil uvolněný a – skoro se to bál přiznat – šťastný.

Theo neměl pravdu, napadlo Benedikta, ale ta myšlenka mu zněla v hlavě, jako by ji říkala Ester. Že prý čas nemůžeme dát, protože není náš. Mýlil se. Pravdou je, že jediné, co doopravdy máme, je náš čas. A jeho sdílení s druhými lidmi. To je skutečný život.

Mrtvá a stále protivně moudrá, usmál se a potlačil vlhkost v očích.

„Užijte si to. Ani nestačíte mrknout a půjde do školky,“ povídala mu neznámá paní, když se procházel s kočárkem parkem, kam chodil dřív běhat. Kočárek takhle zázračně fungoval. Ženy se s Benediktem samovolně dávaly do řeči, a kdyby neměl manželku, nejspíš by si snadno nějakou novou opatřil.